

καλοῦ δὲν αἰσθάνονται. Ἀλλ' οἱ νουνεχεῖς καὶ συνετοὶ συνάπτοντες τοὺς δύο χρόνους, καὶ τὸ παρὸν ἀπολαύουσι καὶ πρὸς τὸ μέλλον, καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀπατείνονται.

Ἐν τῶν ἀπαραιτήτων χρεῶν εἶναι τὸ νὰ μεταχειρίζομεθα τὸν χρόνον πρὸς ἴδιον ἡμῶν ὄφελος, τὸ ὁποῖον οἱ πλείονες ἀγνοοῦσι· διὰ τοῦτο ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες τὸν ἐκτιμῶσι καθ' ὅλον τὸ βάρος του. Ἐλεγέ τις τῶν ἀρχαίων, ὅτι πρέπει ἕκαστος νὰ ἀποδίδῃ εἰς ἑαυτὸν λόγον πασῶν τῶν στιγμῶν τῆς ζωῆς του (α), διὰ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ἐνεστώτος ἔχων μικροτέραν ἀνάγκην τοῦ μέλλοντος. Ὁ χρόνος ἀστραπηδὸν διαβαίνει καὶ παρέρχεται· ὅθεν ὀφείλεις νὰ μὴν καταχρᾶσαι αὐτοῦ. Οἱ ἄνθρωποι καταναλίσκουσι τὴν ζωὴν των εἰς ἐλπίδας ἀνεκβάτους καὶ φρούδας· ἰχνηλατοῦντες τὴν τύχην ἢ καὶ ἀπεκδεχόμενοι αὐτήν, ἕκαστος φρονεῖ ὅτι εἶναι ἀτελής καὶ ἐλλειπής ἡ ἰδίᾳ του κατάστασις, καὶ ἐνασχολεῖται μὲν παντὶ σθένει εἰς τὴν ταύτης βελτίωσιν, δὲν δύναται ὁμῶς νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ. Ἡ ζωὴ δὲν ἀριθμεῖται ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀλλ' ἀπὸ τὴν χρῆσιν ἣν ἤθελέ τις κάμει. Σκέφθητι ὅθεν ὅτι ἔχεις πνεῦμα (β) νὰ καλλιεργήσῃς καὶ διατρέψῃς μὲ τὰ ἀληθῆ φρονήματα, καρδίαν (γ) ἵνα καθαρῇ καὶ ἀποσμούξῃς τῶν ῥύπων της, καὶ θρησκείαν (δ) ἵνα ἀποδώσῃς εἰς αὐτὴν τὴν λατρείαν καὶ εὐλάβειαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

(α) Μὴ λησμονῆς δὲ τὸ τοῦ Πυθαγόρα. α Μὴδ' ὕπνον μαλακοῦσιν ἐπ' ὄμμασι προῖδέξασθαι· πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν. Πῇ παρέδην; τί δ' ὥρεξας; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

(β) Les femmes seraient plus heureuses si elles prenaient de leur esprit tout le soin qu'elles prennent de leur visage.
(Mme Cécile Fée)

(γ) On doit dans l'éducation des jeunes personnes, parler à leur cœur autant plus qu'à leur raison, les conduire par une religion aussi affectuée mais plus éclairée, peut-être et plus grande qu'elle ne l'était autrefois.
(De Bonald)

(δ) Voulez vous qu'une femme ait dans le caractère de l'humilité sans bassesse, de la flexibilité sans lâche complaisance, une charité inépuisable qui s'attachant surtout au bien de l'âme cherche pourtant à procurer le bien du moment? voulez-vous tout cela? rendez-la chrétienne.
(Mme Necker de Saussure)

ΗΜΕΡΑΙ ΤΙΝΕΣ ΕΝ ΜΑΔΡΙΤΗ.

(Συνέχεια. Ἰδε Φυλλάδ. Β').

Ὅταν ἐν τινι οἰκίᾳ ὑπάρχουσι δωμάτια δι' ἐνοίκιον, ἀναρτοῦν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μικρὸν τεμάχιον λευκοῦ χαρτοῦ ὅπερ ὅταν μὲν εἶναι ἀνηρτημένον κατὰ μέσον τοῦ παραθύρου σημαίνει ὅτι τὰ δωμάτια εἰσὶ ἐφωδιασμένα δι' ἐπίπλων, ὅταν δὲ εἰς τὴν ἄκρην, τὸ ἐναντίον.

Αἱ οἰκίαι, γενικῶς ἐν Μαδρίτῃ, οὐδεμίαν ἰδιάζουσιν ἀρχιτεκτονικὴν ἔχουσι, διαιροῦνται δὲ ὡς καὶ πανταχόσε εἰς δύο ἢ τρεῖς ὀροφάς. Αἱ ἐξώθυραι μόνον εἰσὶ ἀξιοπαρατήρητοι ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν χαλκίνων καὶ σιδηρῶν κοσμημάτων αὐτῶν τῶν μετὰ πλείστης ὅσης τέχνης καὶ φιλοκαλίας ἐξεργασμένων.

Ἐν Ἰσπανίᾳ ὡς καὶ ἐν Τουρκίᾳ ὑπάρχουσι νυκτοφύλακες· οἱ *Serénos* (*Serenos*) ὡς τοὺς ὀνομάζουσιν, ἀρχίζουσι τὸν περίπατον αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς πρωΐας· μὴ ἀρκούμενοι δὲ ν' ἀναγγέλλωσι τὴν ὥραν καὶ τὸν καιρὸν, ἐκτελοῦσι καὶ χρέη θυρωροῦ· ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὰς κλεῖδας ἀпасῶν τῶν οἰκιῶν, ἀνοίγουσι τὴν θύραν εἰς τοὺς ἀργαποροῦντας ἐνοικιάτορας καὶ ὀδηγοῦσι αὐτοὺς μέχρι τοῦ δωματίου των ἀντὶ εὐτελοῦς τινὸς φιλοδωρίας.

Περιβεβλημένος τὸν μανδύαν του καὶ ὠπλισμένος διὰ μακρᾶς λόγχης εἰς τῆς ὁποίας τὸ ἄκρον ὑπάρχει μικρὸς φανὸς, ὁ *Serénos* εἶναι ὁ τελευταῖος ἐπιζὼν ἥρως τῶν Ἰσπανικῶν νυκτῶν, ἡ δὲ μονότονος φωνὴ του ἢ τὰς ὥρας ἀναγγέλουσα, εἶναι ὁ μόνος κῶμος ὁ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἀκουόμενος σήμερον. Δὲν ὑπῆγα ποτὲ εἰς τὴν Ἀνδαλουζίαν, ὅπου ὡς λέγεται, ἀνευρίσκει τις τὴν Ἰσπανίαν τῶν μυθιστορημάτων, ἀλλὰ καθ' ὅσον διέμεινα ἐν Μαδρίτῃ, οὐδεμίαν μεταξίνην κλίμακα εἶδον ἀνηρτημένην, οὐδένα διὰ τῆς κιθάρας διάλογον ἤκουσα. Οἱ μόνοι *Guitareros* (κιθαρωδοί) εἰσὶ σήμερον οἱ τυρλοὶ ἐπαῖται (διότι ὑπάρχουσι πολλοὶ τοιοῦτοι ἐν Ἰσπανίᾳ ἐνθα ὁ ἥλιος προσβάλλει τὰ μάλα τὴν ὄρκα) οἵτινες τὴν ἐσπέραν ἐστηριγμένοι ἐπὶ τῶν θυρῶν μέλπουσι τὸν θλιβερὸν καὶ μονότονον ἔχον των. Τὸ κλειδοκύμβαλον θριαμβεῖ ὡσαύτως ἐν Μαδρίτῃ· εὐρίσκεται ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς οἴκους καὶ εἰς ὅλα ἀκόμη τὰ καφενεῖα, ὧν οἱ φοιτηταὶ θέλγονται καθ' ἐσπέραν τὴν ἀκοὴν διὰ στροβίλων καὶ ἄλλων ἤχων. Ἐπικρατεῖ πρὸς τούτοις ἡ συνήθεια νὰ κράζουσι τοὺς ὑπηρέτας τῶν καφενειῶν κτυπῶντες τὰς χεῖρας ὡς εἰς τοὺς μύθους τῆς Χαλιμάς. Τὰ καφενεῖα γενικῶς δὲ εἶναι μεγαλοπρεπῆ· εἰς τινὰ μάλιστα δίδουσιν εἰσέτι τὸν καφέ εἰς ποτήρια· τὰ παγωτὰ (*bebides heladas*) εἰσὶ κάλλιστα καὶ γίνεται με-

γίστη αὐτῶν χρήσις. Συνειθέστατον ποτὸν τοῦ τόπου εἶναι ὁ ζυθος μὲ τὸ λεμόνιον, ἀλλὰ τὸ γενικὸν ποτὸν εἶναι τὸ ὕδωρ τοῦ ὁποίου γίνεται ὑπερφυσικὴ κατανάλωσις· πίνουν ὕδωρ καθ' ὅλην τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, πωλοῦν ὕδωρ εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν ἀκόμη σοὶ προσφέρουν παμμεγέθη ποτήρια ὕδατος· πλὴν εἰς τοῦτο ἔχουσι δίκαιον διότι καθὼ μεσημβρινοὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ἀναψύξεως.

Οἱ ἀχάριστοι αὐτοὶ Ἰσπανοὶ οἱ τοιαύτου λαμπροῦ ἡλίου ἀπολαύοντες μεταχειρίζονται πᾶν μέσον ἐν' ἀποφύγῃ τὰς ἀκτῖνάς του· παραπετάσματα, τάπητες, αὐλαῖαι, παραθυρόφυλλα, τὰ πάντα τίθενται εἰς ἐνέργειαν κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἐν τοσούτῳ ἐν Μαδρίτῃ κάμνει πολλάκις ἀρκετὸν ψυχρὸς τῆς πόλεως αὐτῆς ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄροπεδίου καὶ πλησίον τῆς σειρᾶς τῶν ὄρεων *Γκουαδαράμα* (*Guadarrama*) καὶ ὁμως οἱ Ἰσπανοὶ ἔχουν παροιμίαν λέγουσαν οὕτω: «Τρεῖς μῆνες χειμῶν καὶ ἐννέα μῆνες κόλασις» — κόλασιν δὲ καλοῦσι τὴν ζέσπην!

Περὶ μεσημβρίαν ἡ κίνησις κοπάζει ἐν Μαδρίτῃ· ὅλοι κοιμοῦνται καὶ αὐταὶ αἱ ἐκκλησίαι εἰσὶ κεκλεισμέναι· εἶναι ὡς ἡ Κυριακὴ ἐν Λονδίῳ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, καθ' ἣν μόνον Γάλλους ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς ἀγυῖας.

Τὸ κεντρικώτερον τῆς Μαδρίτης μέρος εἶναι, ὡς εἴρηται ἡ *Πύλη τοῦ Ἡλίου*· ἐκεῖ εἶναι προσέτι καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν μετὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου, ὅπισθεν δὲ τούτου εἶναι τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ πλατεῖα *Μαγιόρ* σήμερον *Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος* καλουμένη· ἀλλὰ ποίου Συντάγματος; τὸ ζήτημα τοῦτο διετέλεσεν αἰετοῦ ἐν τῷ σκότει. Ἐν μέσῳ τῆς πλατείας ταύτης, ἐν ᾗ ὡς λέγεται, τελοῦνται συχνάκις ταυρομαχίαι λαμβανόντων μέρος τῶν νέων τῆς ἀριστοκρατίας, ὑπάρχει τὸ ἐξ ὀρειχάλκου ἀγάλμα τοῦ Φιλίππου Γ'. Ἐκατέρωθεν τῆς πλατείας ὑπάρχουσιν ἡ ὁδὸς τοῦ *Τολέδου* ἀγούσα εἰς τὴν παλαιὰν λεγομένην Μαδρίτην, ἡ ὁδὸς *Μαγιόρ*, ἡ *Μεγάλη* ὁδὸς ἀγούσα εἰς τὴν *Μικρὰν Πλατεῖαν* τῆς *Πόλεως* (*Plazuela della Villa*) ἐνθα κεῖται ὁ πύργος ὅστις ὑπῆρξεν εἰρκτὴ τοῦ Φραγκίσκου Α'. Πορρωτέρω, εἰς τὴν γωνίαν τῆς *Εκκλησίας τῆς Παραγίας* (*Santa Maria*) ὑπάρχει μικρὰ ὁδὸς ἐν ᾗ αἱματηρὰ διεδραματίσθη σκηνή, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Περὲζ δολοφονία τοῦ Ἑσχοβέδου ὡς ἀνακαλύψαντος τὰς μυστικὰς αὐτοῦ σχέσεις μετὰ τῆς πριγκιπέσσης Ἑβόλι ἐρωμένης τοῦ Φιλίππου Β'. Τὸ παλάτιον τῆς πριγκιπέσσης εἰς τὴν ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς μικρᾶς ὁδοῦ πλατεῖαν κείμενον, κατοικεῖται σήμερον ὑπὸ τοῦ Λανιέλου Βεῖς-βέλλερ (*Veisveller*) καὶ εἶναι μία ἀπὸ τὰς φιλοξενεστεράς οἰκίας τῆς Μαδρίτης.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἀλληγορικὴ μυθιστορία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΞΑΝΔΗΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια ἴδε *Φολιάδ. Ε.*)

Εἶτα ἐγκαταλείπουσα τὸν βραχίονά του ἀπεμακρύνθη μεγάλως βήμασι. Ὁ Φράντζ ἠσχύνη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ δραμῶν πρὸς αὐτὴν ἔλαβε τὴν χειρὰ της καὶ εἶπε: — Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι ἐμπρός.

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐξτκολούθησε τὸ βᾶδισμά της, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν ναὸν, ὡς τὴν πρώτην φοράν, εἰσῆλθεν εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς αἰτίνες ἤγον εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἡ σελήνη εἶχε κρυβῆ καὶ τὸ βαθύτερον σκότος ἐκάλυψε τὴν πόλιν. Ὁ Φράντζ μόλις διέκρινε ποῦ ἔθετε τὸν πόδα καὶ δὲν ἤδύνατο νὰ διακρίνῃ οὐδὲν εἰς τὰς σκοτεινὰς σκιάς αἰτίνες πανταχόθεν τὸν περιεκύκλουν. Ἠκολούθησε τυχαίως τὴν ὁδηγόν του, ἥτις ἀπεναντίας ἐφαίνετο γνωρίζουσα κάλλιστα τὸν δρόμον της. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν λάμπεις τινὲς διαφεύγουσαι διὰ τῶν νεφῶν ἐδείκνυν εἰς τὸν Φράντζ τὸ ἄκρον ῥυακὸς τινος, γέφυράν τινα ἢ θόλον ἢ ἄγνωστόν τι μέρος δαιδαλοῦ σκοτεινῶν καὶ δυσβάτων ὁδῶν. Ὅθεν, ταχέως ἠγνόησε ὅτι εἶχεν ἀποπλανηθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βενετίας καὶ ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν διακρίσιν τῆς ὁδηγοῦ του· ἀποφασισμένος ὅμως τὸ πᾶν νὰ ὑπερπηδῇ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν καὶ ἀφέθη νὰ ὁδηγῇται, χωρὶς τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ προσωπιδοφόρος ἐσταμάτησεν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν εἰς τὸν κόμπτα, ἔχεις καρδίαν. Ἐὰν τὸ ἐλάχιστον σημεῖον φόβου ἐδείκνυες κατὰ τὸν δρόμον μας, δὲν ἤθελον ποτὲ πλέον σοὶ ὁμιλήσει, ἀλλ' ἐστάθης ἀπαθὴς καὶ εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἐς αὔριον λοιπὸν εἰς τὴν πλατεῖαν Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Παύλου. Μὴ ζητήσῃς ἤδη νὰ με ἀκολουθήσῃς εἶναι ἀνωφελές. Στρέφον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ θὰ εὕρῃς τὴν πλατεῖαν Ἀγίου Μάρκου. Καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἐσφιγξὲς ζωρῶς τὴν χεῖρα τοῦ κόμπτος καὶ πρὶν λάβῃ καιρὸν νὰ τὴν ἀπαντήσῃ ἔγεινεν ἄφαντος ὅπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ. Ὁ κόμπς ἔμεινε σιγμᾶς τινος ἀκίνητος, ἐκπληκτος εἰσέτι δι' ὅσα τῷ συνέβησαν καὶ ἀμφίβολος περὶ τοῦ πρακτέου. Συλλογισθεὶς ὅμως ἀφ' ἐνός ὅτι ὀλίγον ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ ἐπανεύρῃ τὴν μυστηριώδη γυναῖκα καὶ τὸν κίνδυνον ἀφ' ἐτέρου ν' ἀποπλανηθῇ πρὸς ἀναζήτησίν της, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε. Ἠκολούθησεν ὅθεν τὴν ὁδὸν πρὸς τὰ